

လီကွမ်ယူ၏ အတွေးအခေါ်

ဦးတင်ဦး ကျူရှင်၊

THE WIT & WISDOM OF
Lee Kuan Yew

နိဒါန်း

- လီကွမ်းယူကို အကောင်းမြင်ပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မကောင်းမြင်ပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောတာဆိုတာတွေ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ သူခေါင်းဆောင်မှုကြောင့် စင်ကာပူ ခုလိုတိုးတက်နေတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအဖြစ် ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမငြင်းနိုင်ကြပါဘူး။ အခုစာအုပ်က ၁၉၅၅ ခုနှစ်လောက်ကစပြီး ၂၀၁၀ လောက်အထိ ကာလအတွင်း လီကွမ်းယူပြောခဲ့တဲ့ မိန့်ခွန်းတွေထဲက ကောက်နုတ်ထားတဲ့ ကောက်နုတ်ချက်တွေပါ။ အဲဒီကောက်နုတ်ချက်တွေကို အကြောင်းအရာခေါင်းစဉ်အလိုက် စုစည်းဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အမှာစာမှ

- စင်ကာပူနိုင်ငံ အဲဒီလိုတိုးတက်လာတာဟာ လီကွမ်းယူက ဘယ်လိုအတွေးအခေါ်တွေနဲ့ လုပ်ခဲ့လို့လဲဆိုတာကို သိချင်ရင် ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်သင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘာသာပြန်တဲ့စာအုပ်မို့ ပြောတယ်လို့ မထင်ကြဘဲ ခုလွှတ်တော်ထဲရောက်နေတဲ့ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်တွေလည်း ဖတ်ကြည့်သင့်ပါတယ်။ ပြုတ်သွားကြတဲ့ဝန်ကြီး အစရှိတဲ့ခေါင်းဆောင်တွေလည်း တို့တွေပုံလုပ်ပုံနဲ့ လီကွမ်းယူတွေပုံက ဘယ်လောက်များ ကွာနေလို့လဲဆိုတာသိရအောင် ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်သင့်ပါတယ်။ တစ်ခုခုသောဝါဒမှာ အစွဲသန်နေကြတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေလည်း ဖတ်ကြည့်သင့်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်သူဟာ အရှုံးမပေါ်နိုင်ပါဘူးလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။

- ခင်ဗျားတို့မှာ ခွန်အားရှိလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ၊ စီးပွားရေး အခြေခိုင် လာတဲ့တစ်နေ့မှာ၊ လူမှုအဖွဲ့အစည်းတွေလည်း အနီးကပ် တွဲစပ်နေမိကြ ပြီး ခေတ်မီတဲ့လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်ရဲ့ အားခွန်မျိုးတွေ တောင့်တင်း ခိုင်မာမှုရှိလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ဟာလည်း အချင်းချင်း ချစ် ချစ်ခင်ခင် ညီညီမျှမျှနဲ့ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး လေးစားနိုင်တဲ့နေ့မျိုး ဖြစ်လာမှာပါပဲ။

သာတူညီမျှမှ

- စက်မှုလက်မှု လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ ပညာအပေါ်အခြေပြုတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် နေရာပေးလာခဲ့ရပါပြီ။ ကမ္ဘာကြီးမှာ အသစ် ဖြစ်လာမယ့်ကွဲပြားမှုဟာ ပညာအခြေပြုကမ္ဘာနဲ့ ပညာ အခြေမပြုနိုင်တဲ့ ကမ္ဘာဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာမယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပညာအပေါ်အခြေပြု တဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ်ဖြစ်အောင် သင်ယူလေ့လာကြရ ပါမယ်။

အနာဂတ် မှ

- အစိုးရအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရဲ့ အလုပ်တစ်ခုလုံးကတော့ မိမိတို့အစိုးရ သက်တမ်း ကုန်ဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာ လူထုက “ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် တို့ ဒါမျိုးပဲထပ်ရချင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ကံကြမ္မာကို နောက်သက်တမ်း တစ်ခုအတွက် ခင်ဗျားတို့အပေါ်မှာပဲ ပုံအပ်ပါတယ်”လို့ ပြောလာစေတဲ့ နည်းနဲ့ အုပ်ချုပ်သွားခြင်းပါပဲ။

နိုင်ငံရေးမှ

- ဘာသာရေးကို နိုင်ငံရေးထဲမှာ ရောလာစေလို့မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီလို

ရောလာမယ်ဆိုရင် နိုင်ငံရေးအယူအဆ မတူခြင်းကနေပြီး ဘာသာရေး ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အမျိုးမျိုးသော ဘာသာရေးအသိုင်းအဝန်းတွေအတွင်းမှာ၊ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်းမှာ နက်ရှိုင်းတဲ့ အမျက်ရန်ငြိုးတွေကနေ ပြီး ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာတွေဖြစ်ကုန်မယ်။

ဘာသာရေးမှ

- ပြည်သူတွေဟာ သူတို့ ဘာကြောင့်မွဲနေကြောင်းမသိဘဲ ငါတို့မှာ တရားဟောတဲ့ ကယ်တင်ရှင်ရှိတယ် ဒါမှမဟုတ် သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှိတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က စစ်ရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အရည်အချင်းတွေ အပြည့်အဝရှိတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ ရောဂါကို ကုပေးနိုင်မယ်၊ အလုပ်လက်မဲ့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင် မယ်၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်နေမယ်ဆိုရင် အဲဒီနိုင်ငံဟာ ဖွံ့ဖြိုးမှုမရှိတဲ့နိုင်ငံပါပဲလို့ ကျွန်တော် ပြောပါမယ်။

စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုမှ

- အမွေအနှစ်ဆိုတာ တူးဖော်ယူမှ တွေ့ရှိတဲ့အရာမျိုး မြတ်နိုး ထိန်းသိမ်းထားရတဲ့ မပြောင်းလဲဘဲ အမြဲဒီအတိုင်းပဲ တည်ငြိမ်နေတဲ့ အ ရာ မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အမွေအနှစ်ဆိုတာဟာ လူတွေရဲ့ဘဝ အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ်ပါ။ အမွေအနှစ်က လူမျိုးတစ်မျိုးဟာ စိန်ခေါ်မှု အသစ်တွေကို ဘယ်ပုံရင်ဆိုင်သွားရမှာကို ပုံသွင်းပေးပြီး ရှင်ကျန်နေ အောင်၊ အခြေအနေနဲ့အညီ မိမိတို့ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုနေထိုင်သွားရ မယ်ဆိုတာကို ကူပံ့ပေးပါတယ်။

အနုပညာနှင့် အမွေအနှစ်မှ

- ကျွန်တော်တို့ဟာ သည်းခံကြရမယ်။ စိတ်ရှည်ကြရမယ်။ တစ်ဦး

ကို တစ် ဦး လေးစားကြရမယ်။ သို့ပေမယ့် အရေးအကြီးဆုံးက သူတစ်ပါး က ကိုယ့်ကိုလေးစားလာအောင်ကလည်း ကိုယ့်မှာ ဓနကြွေးငွေရှိအောင် လုပ်သွားကြရမယ်။ ကိုယ့်မှာ ဓနကြွေးငွေမရှိတဲ့အခါ လူချင်းတူတူ သူချင်းမျှမျှ ကိုယ့်ကိုလေးစားမှုရအောင် အောက်ကျခံတောင်းပန်ရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့မှာ ခွန်အားရှိလာတဲ့တစ်နေ့မှာ၊ စီး ပွား ရေး အခြေခိုင်လာတဲ့တစ်နေ့မှာ၊ လူမှုအဖွဲ့အစည်းတွေလည်း အနီးကပ် တွဲစပ်နေမိကြပြီး ခေတ်မီတဲ့လူအဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်ရဲ့ အား ခွန် မျိုး တွေ တောင့်တင်းခိုင်မာမှု ကျွန်တော်တို့ဟာလည်း အချင်းချင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် ညီညီမျှမျှနဲ့ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး လေးစားနိုင် တဲ့နေ့မျိုးဖြစ်လာမှာပါပဲ။

သာတူညီမျှမှ

- အများနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဘုံအဖွဲ့အစည်းသမားတွေ၊ ဘာသာရေး တစ်ယူသန်သမားတွေဟာ ရံဖန်ရံခါ လူမျိုးရေးနဲ့ ဘာသာရေးစိတ်ဓာတ် တွေ သွင်းပေးနိုင်ကြပြီး လူအများက လိုက်နာဆောင်ရွက်သွားကြတာ မျိုးတွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လူနည်းစုလူမျိုး တွေကို တိုးတက်လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်ကြဘဲ လူများစုလူမျိုးအပေါ် မုန်းတဲ့ ကြောက်တဲ့အမုန်းတရား အကြောက်တရားတွေကိုပဲ သွင်းပေး ခဲ့ကြတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဘာသာတစ်ခုက သူ့ဘာသာထဲဝင် လာအောင် လုပ်ချင်စိတ်သာ ထက်သန်လွန်းတာမျိုးတွေ၊ သည်းခံမှုအား သိပ်နည်းတာမျိုးတွေရှိနေကြတော့ ဘာသာအချင်းချင်း ပြောင်ပြောင်ပဲ ထိလာငြိလာ ဖြစ်ကြတယ်။

လူမျိုးရေးမှ

စင်ကာပူနိုင်ငံသားများအကြောင်းမှသည် သူ့အကြောင်း၊
သူ့မိသားစုအကြောင်းနှင့်စပ်ရာ လိကွမ်းယူ၏အယူအဆများ

- “ကျွန်တော်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့လူ၊ ဒါဟာ ကျွန်တော့်နိုင်ငံ”လို့ ပြော
နိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ ရင်းနှီးဖော်ရွေတဲ့အိမ်ရှင်တစ်ဦးက ဧည့်သည်တစ်ဦး
ကို ကြိုဆိုသလိုမျိုးနဲ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို ကြိုဆိုသွားပါမယ်။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ ဧည့်သည်တစ်ဦးလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့
တော့ နေသွားမှာမဟုတ်ဘူး။

၁၉၅၅

- လူတစ်ယောက်လေးစားမှုရတာဟာ ပျော့ညံ့မှုကနေ ရလာတာ
မဟုတ်ပါဘူး။

၁၉၇၁

- စင်ကာပူမှာ ဘုရင်လည်းမရှိဘူး။ ဆူလ်တန်လည်း မရှိဘူး။
အာဏာတစ်ခုလည်း မရှိဘူး။ နိုင်ငံရေးပါတီတွေကိုလည်း မ
တည်ထောင်ထားဘူး။ စင်ကာပူတစ်နိုင်ငံလုံးမှာရှိတာက ပီအေပီပါပဲ။

၁၉၉၀

- ဒီမိုကရေစီရဲ့အားနည်းချက်ကတော့ လူတိုင်းဟာ အတူတူပဲ၊ လူ
တိုင်းရဲ့ဘုံကောင်းကျိုးအတွက် လူတိုင်း အညီအမျှ လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်
ဆိုတဲ့ ယူဆချက်ကိုက မှားနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၉၂

- စင်ကာပူသားတွေက ရှုံးမှာကြောက်လို့ မကြိုးစားချင်ကြဘူး။ ‘မစွန့်စားသော် အရှုံးမပေါ်’ဆိုတာ စင်ကာပူသားတွေရဲ့ လက်သုံးဆောင်ပုဒ်ပဲ လို့ ပြောကြတယ်။ စင်ကာပူရဲ့ဆောင်ပုဒ်ဟာ အဲဒီဆောင်ပုဒ်အစား ဗြိတိသျှ SAS ရဲ့ ‘စွန့်ရဲသူသာ အနိုင်ရ’ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ဖြစ်သင့်တယ်။

၁၉၉၃

- ကျွန်တော်က မှန်အောင် အမြဲကြိုးစားတယ်။ မှန်အောင်ဆိုတာ နိုင်ငံရေးအရ မှန်အောင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။

၂၀၀၀

*

စီစဉ်သူ၏ ရှေးဦးစကား

ကျွန်တော်တို့ မိလိုက်တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်ကျော်မှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ နီးစပ်တဲ့အရှေ့တောင်အာရှက ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေကို လည်း အတော်ပဲသိမိခွင့် ရလိုက်ပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်တိုင်းလိုလိုက ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူ့အဖွဲ့အစည်း ကောင်းရာကောင်းကျိုးကို အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတာပါပဲ။ သည်အထဲမှာ စင်ကာပူနိုင်ငံရဲ့ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်သူ လီကွမ်းယူကတော့ သူ့သက်တမ်းရော တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့ကာလပါ အတော်ရှည်လျားခဲ့တာနဲ့အမျှ သူ့နိုင်ငံငယ်ကလေး စင်ကာပူကို ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ တင့်တယ်အောင် ထားနိုင်ခဲ့တာကလည်း ဂုဏ်ယူအားကျစရာ ခေါင်းဆောင်ကြီးအဖြစ် မှတ်တမ်းဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါတယ်။

လီကွမ်းယူအကြောင်း စာအုပ်တွေ မြန်မာစာပေလောကမှာ အတော်အတန်ရှိနေပြီဖြစ်ပေမယ့် ခုတင်ဆက်လိုက်တဲ့ လီကွမ်းယူ စာအုပ်ကတော့ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာပါ။ စင်ကာပူနိုင်ငံရေးလောကမှာ နှစ်ပေါင်း ၆၀ လောက် ကျင်လည်စဉ်ကာလအတွင်း လီကွမ်းယူ ပြောခဲ့ဟောခဲ့သမျှ အကြောင်းအရာစုံကို ကဏ္ဍတွေခွဲပြီး ဖတ်ချင်မှတ်ချင်စဖွယ် စုစည်းတင်ဆက်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လီကွမ်းယူ ပြောပုံလေသံကို ဖမ်းမိနိုင်လောက်မယ့် ဆရာဦးတင်ဦး(ကျူရှင်) ကို အကူအညီတောင်းပြီး အခုစာအုပ်ကို စီစဉ်တင်ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ မူရင်းကတော့ Editions Didier Millet စာအုပ်တိုက်က

အယ်ဒီတာများရဲ့ စုစည်းတင်ဆက်မှုဖြစ်ပြီး ၂၀၁၃ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့
တာဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံကို ဦးဆောင်ခဲ့ကြသူ၊ ဦးဆောင်နေဆဲ၊
နောက်လည်း ဦးဆောင်ကြဦးမယ့်သူတွေ အပါအဝင် နိုင်ငံကြီးပွားဖွံ့ဖြိုး
ရေးကို အဘက်ဘက်က ဝိုင်းဝန်းပါဝင်ကြမယ့်သူများ အားလုံးအတွက်
ရည်ညွှန်းလိုက်ပါတယ်။

ကြည်ရွှန်း

၂၀၁၆ ခုနှစ် မေလ ၂ ရက်

*

အမှာစာ

The Wit and Wisdom of Lee Kuan Yew ဆိုတဲ့စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ပေးဖို့ ဆရာကြည်ရွှန်းက အပ်ထားတာဟာ ၂၀၁၄ ခုနှစ်ကတည်းက ပါ။ ကျွန်တော်က ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလကတည်းက မြန်မာတိုင်းမ်ဂျာနယ်ကနေပြီး မဇ္ဈိမသတင်းစာကို အလုပ်ပြောင်းလာခဲ့ရပါတယ်။

သိကြတဲ့အတိုင်း ဂျာနယ်ဆိုတာက တစ်ပတ်မှ စာစောင်တစ်ခုထုတ်ရတာပါ။ သတင်းစာက တစ်ရက်တစ်စောင် ထုတ်ရတာပါ။ အလုပ်သဘာဝချင်း မတူပါဘူး။ ကျွန်တော် ထုတ်ခဲ့ပြီးသမျှ ဘာသာပြန်စာအုပ်ရှစ်အုပ်စလုံးကို ဘာသာပြန်ခဲ့တာဟာ ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် ပြန်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်ထက် မြန်မာတိုင်းမ်မှာလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ချိန်ထဲမှာပဲ ဂျာနယ်အလုပ် အားချိန်မှာ ကောက်ပြန်ခဲ့ရတဲ့အချိန်က များပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတင်းစာအလုပ်ကျတော့ ဂျာနယ်မှာတုန်းကလောက် အချိန်မရတော့ပါဘူး။ နေ့စဉ် စာစောင်ထွက်ဖို့အတွက် ကိုယ်ကျရာအလုပ်ကို နေ့ချင်း အချိန်မီပြီးအောင် လုပ်ရပါတယ်။

၂၀၁၄ နိုဝင်ဘာနဲ့ ဒီဇင်ဘာလအတွင်းကဆိုရင် သတင်းစာမှာ ကော်လံတစ်ခုယူပြီး နေ့စဉ်ဆောင်းပါးရေးခဲ့ရတာမျိုးတောင်ရှိခဲ့လို့ ကျွန်တော် အပြင်မှာ လစဉ်၊ အပတ်စဉ်ရေးနေတဲ့ စာစောင်တွေအတွက် နဲ့ပါဆိုရင် တစ်လအတွင်း ဆောင်းပါး ၄၅-၄၆ ပုဒ် ရေးခဲ့ရပါတယ်။

၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလမှာ ကျွန်တော် မဇ္ဈိမအလုပ်က နားလာရတဲ့အခါ ဝင်ငွေလိုအပ်ချက်အရရော ဂျာနယ်တွေကလည်း စာမူတောင်းကြ

တဲ့အတွက်ပါ ကျွန်တော် အပတ်စဉ်ထုတ် ဂျာနယ်ငါးစောင်၊ နှစ်ပတ် တစ်ကြိမ်ထုတ်ဂျာနယ် နှစ်စောင်တို့မှာ ပုံမှန်ရေးရလို့ သီတင်းတစ်ပတ် မှာ ဆောင်းပါးခြောက်ပုဒ်-ခုနှစ်ပုဒ်အပြင် ရေးတဲ့မဂ္ဂဇင်း တစ်ဒါဇင် လောက်ကလည်းရှိနေတော့ တစ်လတစ်လမှာ ကျွန်တော် ဆောင်းပါး ၃၅ ပုဒ်၊ ၃၆ ပုဒ်လောက် ရေးနေရပါတယ်။ (အဲဒီအထဲမှာ ကြားပေါက် ရေးပေးရတဲ့စာစောင်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေအတွက် မပါသေးပါဘူး။)

တစ်ဖန် လောကသစ်စာပေကလည်း ကောနဲလ်တက္ကသိုလ်က အမျိုးသမီးပညာရှင်တစ်ဦးရေးတဲ့ မြန်မာ့တပ်မတော်သမိုင်းစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ပေးဖို့ အပ်ထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကလည်း ရှိနေပါသေး တယ်။

တိုတိုပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီလောက် အချိန်ဆင်းရဲရှားပါးတဲ့ အထဲက တစ်နေ့ သို့မဟုတ် သီတင်းတစ်ပတ်မှာ နာရီအနည်းငယ် လောက် အချိန်ဖွဲ့ယူပြီး ဒီတစ်အုပ်ကို ဘာသာပြန်ခဲ့ရပါတယ်။ အခုမှပဲ (၂၀၁၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၁၈ ရက်ကျမှပဲ) ဒီစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်လို့ ပြီးခဲ့ ပါတော့တယ်။

ဒီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီစာအုပ်ကို စိမ်ပြေနပြေ ဘာသာပြန်ခဲ့ ရတာ မဟုတ်ကြောင်းကို စာဖတ်သူများ သဘောပေါက်နိုင်လောက်ပါ တယ်။ မျက်စိကလည်း ကြာကြာကြည့်လို့မကောင်းတော့ တစ်ခါတစ်ရံ သူရေးထားတာက စကားလုံးတစ်လုံး ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာ မြင်ရတာက အခြားစကားလုံးဆိုတာမျိုး ဖြစ်တက်တာကြောင့် အမှားအယွင်းပါသွား မှာလည်း စိုးပူရပါတယ်။ သို့သော်လည်း သွက်သွက်လည် မှားသွားတာ မျိုးတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူးလို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်အားပေးပြီး ဘာသာပြန်ပြီး စာမူကြမ်းကို အချောပြန်စစ်မနေသာဘဲ ထုတ်ဝေသူထံ

အပ်လိုက်ရပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စာဖတ်သူများ အခုဘာသာပြန်လိုက်တဲ့ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်လိုက်ရတဲ့အခါမှာ ဘာသံယံဇာတ သဘာဝအရင်းအမြစ်မျှမရှိတဲ့ စင်ကာပူနိုင်ငံဟာ တတိယကမ္ဘာအဆင့်မျိုးက ပထမကမ္ဘာအဆင့်အထိ ဘာကြောင့်တက်လှမ်းသွားနိုင်သလဲဆိုတာ တွေးမိလာဖွယ်ရှိပါတယ် ။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့စီးပွားရေးကို လူတစ်ကိုယ် တစ်နှစ်တာ ကုန်ထုတ်လုပ်မှုတန်ဖိုး စုစုပေါင်း (GDP per capital) နဲ့ တိုင်းလေ့ရှိရာမှာ စင်ကာပူရဲ့ လူတစ်ကိုယ် ဂျီဒီပီ ဘယ်လောက်ရှိမယ်လို့ စာဖတ်သူများ မှန်းကြည့်ဖူးပါသလား။ တစ်ချိန်က ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံလိုပဲ သူတို့ကို ကိုလိုနီကျွန်ပြုသွားတဲ့ ဗြိတိန်နိုင်ငံထက် စင်ကာပူက ငါးဆသာသတဲ့ခင်ဗျ။ အနို့ဖြစ်ရင် အမေရိကန်နဲ့ ယှဉ်ရင်ကောတဲ့။ အမေရိကန်က ဓနတန်ဖိုးစုစုပေါင်းသာ ကမ္ဘာ့အများဆုံးဖြစ်ပေမယ့် လူတစ်ကိုယ် တစ်နှစ်တာဂျီဒီပီက စင်ကာပူထက် နည်းပါသတဲ့။ ၂၀၁၄ ခုနှစ် ကိန်းဂဏန်းတွေအရ စင်ကာပူရဲ့ လူတစ်ကိုယ်ဂျီဒီပီက အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၅၆၂၈၄ ဒေါ်လာ ရှိပါတယ်။ (မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဂျီဒီပီကိုတော့ နိုင်ငံတကာသတင်းစာစောင်တွေမှာ အမျိုးမျိုးဖော်ပြပါတယ်။ တချို့က ၁၁၀၅ ဒေါ်လာတဲ့။ ၂၀၁၅ ခု အောက်တိုဘာ ၃၁ ရက်ထုတ် The Economist စာစောင်မှာတော့ ဒေါ်လာ ၁၂၇၀ လို့ပြပါတယ်။ စင်ကာပူရဲ့ ဒေါ်လာ ၅၆၀၀၀ကျော်နဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ ကျော်ဟာ ဘယ်လောက် ကွာသလဲဆိုတာသာ ချိန်ထိုးကြည့်ကြပါရော။)

သောက်ရေတောင် ကိုယ့်နိုင်ငံမှာမထွက်တဲ့ စင်ကာပူဟာ ရွှေတွင်းငွေတွင်း ပယင်း ဒုတ္တာ ဆိုတဲ့ ရတနာတွင်းအမျိုးမျိုး ထွက်တယ်ဆိုတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံထက် ဘယ်မျှသာနေတယ်ဆိုတာ စာဖတ်သူများ မှန်းကြည့်လို့ရပါတယ်။ အဲဒီလို မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ယှဉ်ရင် တိုးတက်မှုမှာ အဆမတန်

စင်ကာပူကသာနေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲလို့ စာဖတ်သူက တွေးကြည့်မိဖူးရင် ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်လိုက်တဲ့အခါ အဖြေပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။

ဦးနေဝင်းကစပြီး ဦးသိန်းစိန်အဆုံး မြန်မာနိုင်ငံစစ်ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ အတွေးအခေါ်နဲ့ စင်ကာပူက လီကွမ်းယူရဲ့အတွေးအခေါ်ဟာ အတော်ကြီးခြားနားပါကလားဆိုတာကို ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်ရင်း တွေးမိလာပါလိမ့်မယ်။

ဒီစာအုပ်က ၂၀၁၁ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလမှာ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ Lee Kuan Yew: Hard Truths To Keep Singapore Going ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးထုတ်စာအုပ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီစာအုပ်က ၂၀၀၈ နဲ့ ၂၀၀၉ ခုနှစ်အတွင်း စင်ကာပူက ဂျာနယ်လစ်ခုနစ်ဦးတို့က သူနဲ့တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့တဲ့ အင်တာဗျူး ၁၆ ခုမှာ သူပြောခဲ့တာတွေကို အခြေခံထားတဲ့စာအုပ်ပါ။ အခုစာအုပ်က ၁၉၅၅ ခုနှစ်လောက်ကစပြီး ၂၀၁၀လောက်အထိ ကာလအတွင်း သူပြောခဲ့တဲ့မိန့်ခွန်းတွေထဲက ကောက်နုတ်ထားတဲ့ ကောက်နုတ်ချက်တွေပါ။ အဲဒီကောက်နုတ်ချက်တွေကို အကြောင်းအရာခေါင်းစဉ်အလိုက် စုစည်းဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၂၃ ခုနှစ်မှာ မွေးပြီး ၂၀၁၅ ခုနှစ် မတ်လ ၂၃ ရက်မှာ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ စင်ကာပူနိုင်ငံရဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီး လီကွမ်းယူနဲ့ပတ်သက်လို့ ဝေဖန်စရာ၊ အငြင်းပွားစရာတွေ ရှိတာလည်းအမှန်ပါပဲ။ သူ့ရဲ့ PAP ပါတီကို တကယ်တမ်း ဆန့်ကျင်နိုင်လောက်တဲ့ အတိုက်အခံပါတီမျိုး ပေါ်မလာအောင် တားဆီးပိတ်ပင်မှုတွေ ပြုထားတာ၊ သတင်းမီဒီယာတွေကို ဖိနှိပ်ထားတာ၊ သူနဲ့ သူ့ပါတီအစိုးရကို တိုက်ရိုက်ဝေဖန်ပြောဆိုသူ၊ ရေးသားသူတွေကို အသရေဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲတာ၊ အတိုက်အခံခေါင်းဆောင်တွေဟာ အဲဒီလိုတရားစွဲခံရလို့ တရားရှုံးပြီး မွဲကုန်ကြတာ၊

လူ့အခွင့်အရေးသမားတွေ အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်ဝေဖန်ခံရတဲ့ ကြိမ်ဒဏ်ပေးတဲ့ဥပဒေမျိုး ပြဋ္ဌာန်းထားတာတာ အစရှိတာတွေဖြစ်ပါတယ်။ တချို့က လီကွမ်းယူအစိုးရကို အာဏာရှင် အပျော့စား (Soft authoritarian regime) လို့ ပြောကြတာရှိသလို တချို့ကလည်း လီကွမ်းယူဟာ အာဏာရှင်စနစ်နဲ့လက်တွေ့ဝါဒကိုမျှအောင် ကျင့်သုံးသွားသူ (a style of rule balancing authoritarianism with pragmatism) လို့ ပြောကြတာလည်း ရှိပါတယ်။ အမေရိကန် ဝတ္ထုရေးဆရာဝီလျံဂစ်ဆန်တို့လိုလူက သူ့ဝတ္ထုထဲမှာ စင်ကာပူနိုင်ငံကို Disney-land with the death penalty လို့ ထည့်ရေးတာမျိုးတွေလည်းရှိပါတယ်။

လီကွမ်းယူကို အကောင်းမြင်ပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မကောင်းမြင်ပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောတာဆိုတာတွေ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ စင်ကာပူနိုင်ငံဟာ လီကွမ်းယူခေါင်းဆောင်မှုကြောင့် ခုလိုတိုးတက်နေတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအဖြစ် ရောက်လာတယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ကြပါဘူး။

စင်ကာပူနိုင်ငံ အဲဒီလိုတိုးတက်လာတာဟာ လီကွမ်းယူက ဘယ်လိုအတွေးအခေါ်တွေနဲ့ လုပ်ခဲ့လို့လဲဆိုတာကိုသိချင်ရင် ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်သင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာသာပြန်တဲ့ စာအုပ်မို့ ပြောတယ်လို့ မထင်ကြဘဲ ခုလွှတ်တော်ထဲရောက်နေတဲ့ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်တွေလည်း ဖတ်ကြည့်သင့်ပါတယ်။ ပြုတ်သွားကြတဲ့ဝန်ကြီး အစရှိတဲ့ခေါင်းဆောင်တွေလည်း တို့တွေ ပုံလုပ်ပုံနဲ့ လီကွမ်းယူတွေပုံက ဘယ်လောက်များ ကွာနေလို့လဲဆိုတာသိရအောင် ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်သင့်ပါတယ်။ တစ်ခုခုသောဝါဒမှာ အစွဲသန်နေကြတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေလည်း ဖတ်ကြည့်သင့်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်သူဟာ အရှုံးမပေါ်နိုင်ပါဘူးလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။

အတွေးအခေါ်အသစ်များဖြင့် နိုင်ငံသစ်ကိုတည်ဆောက်နိုင်ကြပါစေ
လိုကြောင်း ဆန္ဒပြုလိုက်ပါတယ်။

ဦးတင်ဦး (ကျူရှင်)

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၈ ရက်။

*